

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Fialka, z. s.**, se sídlem Mánesova 1087/7, Říčany, zastoupen Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) RIM ENGINEERING, s. r. o.**, se sídlem Melounová 520/4, Praha 2, **II) město Říčany**, se sídlem Masarykovo náměstí 53, Říčany, **III) Ing. P. N.**, **IV) Mgr. D. V.**, zastoupená Mgr. Kryštofem Mannem, advokátem se sídlem Na Ořechovce 572/15, Praha 6, **V) J. S.**, **VI) J. S.**, **VII) Mgr. K. V.**, **VIII) PhDr. D. B.**, **IX) N. P.**, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení IV) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2018, č. j. 45 A 34/2016 - 89,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2016, č. j. 022253/2016/KUSK, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Černými Lesy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. 2. 2015, č. j. 05197/2014/KNCL/SU-4.JF.330.2.V./50.Rozh. Tímto rozhodnutím bylo určeno, že osobě zúčastněné na řízení I) vzniklo na základě certifikátů č. 6-09 a č. 17-2011 vydaných autorizovaným inspektorem Ing. M. B. právo provést stavbu „Bytové objekty obytného souboru Fialka – v Alejích s příslušenstvím a přípojkami“ na pozemcích st. p. X a p. č. X v k. ú. Ř. a právo provést změny stavby před jejím dokončením

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 16. 3. 2018, č. j. 45 A 34/2016 - 89, zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání. Žalovaný se především nezabýval v odvolání uplatněnou námitkou, že ochrana dobré víry a právní jistoty nebrání zrušení stavebního povolení či územního rozhodnutí soudem, a neměla by tedy bránit ani určení, že právo stavět nevzniklo. Žalovaný v reakci na ni pouze v podstatě doslovně převzal odůvodnění svého dřívějšího rozhodnutí v této věci, které však na žalobcovu námitku nijak neodpovídá. Žalovaný dále vůbec neodpověděl na námitku žalobce, že existence kolaudačního rozhodnutí nebrání vydání deklaratorního rozhodnutí o tom, že právo stavět nevzniklo. Také se řádně nevypořádal s argumentací, že existence kolaudačního rozhodnutí nebrání ani vydání rozhodnutí o odstranění stavby. Zde žalovaný opět jen zopakoval své dřívější úvahy o údajně nezrušitelném právu stavbu užívat, aniž by se pokusil vyvrátit žalobcovu polemiku podloženou navíc judikaturou správních soudů – zejména argument, že řízení o odstranění stavby je navázáno na stavební řízení, ne na kolaudaci. Žalobci ani k jeho námitce nevysvětlil, proč argumentuje kolaudací stavby v situaci, kdy část z ní ještě není ani dokončena. Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Důvodem pro zrušení rozhodnutí stavebního úřadu byla podle krajského soudu skutečnost, že i prvostupňové rozhodnutí je zatíženo vadou nedostatečného odůvodnění, neboť jeho odůvodnění vychází primárně z předchozího zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2013, č. j. 109729/2013/KUSK, přičemž se ani stavební úřad nevypořádal s námitkami, které žalobce v reakci na zrušující rozhodnutí žalovaného uplatnil již v řízení před stavebním úřadem.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podala osoba zúčastněná na řízení IV) [dále jen „stěžovatelka“] v zákonné lhůtě kasační stížnost. Stěžovatelka má za to, že rozhodnutí žalovaného obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti včetně řádného a srozumitelného odůvodnění. Žalovaný se vypořádal se všemi námitkami žalobce. Totéž platí i pro rozhodnutí stavebního úřadu.

[5] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti obecně uvedla, že rozhodnutí obou správních orgánů obsahují řádná a srozumitelná odůvodnění, a že se tyto orgány vypořádaly se všemi námitkami žalobce. Stěžovatelčiny námitky tak zůstaly pouze v obecné rovině, která do značné míry předurčuje způsob jejich vypořádání Nejvyšším správním soudem.

[9] K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů lze obecně uvést, že se primárně týká nedostatků jeho odůvodnění. Náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí jsou pak stanoveny v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se v něm *uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

[10] Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 30. 4. 2015 blanketní odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 2. 2015. Podáním ze dne 20. 6. 2015, které bylo žalovanému doručeno dne 23. 6. 2015, žalobce své odvolání doplnil. Žalobce nejprve poukázal na to, že stavební úřad se nevypořádal s jeho námitkami uplatněnými v průběhu řízení, přestože je ve svém rozhodnutí doslovně citoval, když pouze odkázal na právní názor nadřízeného odvolacího orgánu (žalovaného). Dále žalobce mimo jiné namítal, že a) dobrá víra stavebníka, či ochrana jeho právní jistoty (a také kolaudace) není překážkou pro vydání deklaratorního rozhodnutí, že z oznámeného certifikátu nevzniklo právo stavět; b) že existence kolaudačního rozhodnutí nebrání vydání rozhodnutí o odstranění stavby. V této souvislosti poukázal i na skutečnost, že ještě neproběhla stavba celého areálu, a že pro část ještě nepostavenou nelze argumentovat již provedenou stavbou (konzumací práva) či dokonce kolaudací. K těmto námitkám žalobce uvedl rozsáhlou argumentaci včetně odkazů na judikaturu správních soudů.

[11] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že žalovaný výše uvedené námitky řádně nevypořádal. Žalovaný se zabýval námitkami žalobce na str. 6 a 7 žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž konkrétní a obsahově rozsáhlé námitky žalobce, jejichž rekapitulace zabírá 3 strany tohoto rozhodnutí, vypořádal velmi obecně a stručně (v rozsahu jedné strany), aniž by reagoval na konkrétní argumentaci žalobce. Totéž platí i pro rozhodnutí stavebního úřadu, který se v něm v podstatě jen omezil na konstatování, že se ztotožňuje s názorem Městského úřadu Říčany, že autorizovaný inspektor při zkráceném stavebním řízení postupoval v rozporu se zákonem, když námitky směřující k provádění stavby neprojednal s osobami, které je uplatnily. Dále jen stručně shrnul závazný právní názor odvolacího orgánu s tím, že s ohledem na tento závazný právní názor mu nezbyvá než rozhodnout tak, že právo stavby vzniklo, neboť uplynula lhůta 12 (resp. 15) měsíců od vydání certifikátu autorizovaného inspektora, která brání jeho zneplatnění. Stavební úřad přitom nijak nereagoval na námitky a připomínky, které uplatnili účastníci správního řízení (město Říčany, žalobce, J. P., J. S. a J. S.) ve svých písemných podáních ze dne 19. 3. 2014. Krajský soud proto nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, a proto obě tato rozhodnutí zrušil.

[12] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[13] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci a žalovanému, jimž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Důvodem je skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti žalobci žádné náklady řízení nevznikly, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[14] Osoby zúčastněné na řízení I) až III) a V) až IX) nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnily (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu